

Věc C-407/22

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

20. června 2022

Předkládající soud:

Conseil d'État (Francie)

Datum předkládacího rozhodnutí:

14. června 2022

Navrhovatel:

Ministre de l'Économie, des Finances et de la Relance

Odpůrkyně:

Manitou BF SA

CONSEIL D'ÉTAT [omissis]

**(STÁTNÍ RADA,
FRANCIE)**

[omissis]

[omissis]

[omissis] [omissis]

[omissis]

**MINISTRE DE L'ÉCONOMIE, DES
FINANCES ET DE LA RELANCE (MINISTR HOSPODÁŘSTVÍ, FINANČÍ A
OBNOVY)**

proti/SA Manitou BF

Conseil d'État (Státní rada) [omissis]
(Section du contentieux, 8ème et 3ème chambres réunies)
(oddělení sporné agendy, spojený 8. a 3. senát)

[omissis]

Zasedání ze dne 1. června 2022

Rozhodnutí ze dne 14. června 2022

S ohledem na následující řízení:

Akciová společnost (SA) Manitou BF se domáhala u tribunal administratif de Nantes (správní soud v Nantes, Francie), aby rozhodl o vrácení části prvotní platby korporační daně, které společnost podléhala za zdaňovací období uzavřené v roce 2011, odpovídající opětovnému zahrnutí podílu výdajů a nákladů u výnosů z podílů obdržených od jejích dceřiných společností usazených v jiných členských státech Evropské unie než ve Francii do jejího daňového výsledku.

Usnesením [omissis] ze dne 26. září 2017 postoupil předseda tribunal administratif de Nantes (správní soud v Nantes) [omissis] návrh společnosti Manitou BF tribunal administratif de Montreuil (správní soud v Montreuil, Francie), který ji rozsudkem č. 1708681 ze dne 16. července 2018 zamítl.

Rozsudkem č. 18VE02710 ze dne 27. května 2021 cour administrative d'appel de Versailles (odvolací správní soud ve Versailles, Francie) tento rozsudek zrušil a návrhu společnosti Manitou BF vyhověl.

Kasačním opravným prostředkem a v replice, které byly zaevidovány ve dnech 30. června 2021 a 31. března 2022 v kanceláři Conseil d'État (Státní rada), se ministr hospodářství, financí a obnovy domáhá u Conseil d'État (Státní rada) zrušení tohoto rozsudku.

Tvrdí, že se cour administrative d'appel de Versailles (odvolací soud ve Versailles) dopustil nesprávného právního posouzení a nesprávně kvalifikoval skutkový stav projednávané věci, když rozhodl, že okolnost, že se mateřská společnost rozhodla vytvořit daňovou skupinu integrovanou s jejími francouzskými dceřinými společnostmi či nikoli, nemá vliv na opodstatněnost její žádosti o vrácení části korporační daně odpovídající opětovnému zahrnutí podílu výdajů a nákladů u výnosů z podílů obdržených od jejích dceřiných společností usazených v jiných členských státech Evropské unie než ve Francii do jejího daňového výsledku, a to z důvodu porušení svobody usazování ustanoveními článku 223 B code général des impôts (obecný daňový zákoník).

Odpovědí, zaevidovanou dne 28. března 2022, navrhuje společnost Manitou BF zamítnutí kasačního opravného prostředku [omissis]. Tvrdí, že důvody předložené ministrem hospodářství, financí a obnovy nejsou opodstatněné.

[omissis]

S ohledem na:

– Smlouvu o fungování Evropské unie;

– code général des impôts a livre des procédures fiscales (obecný daňový zákoník a daňový řád);

– rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 2. září 2015, Groupe Steria SCA (C-386/14);

– code de justice administrative (soudní řád správní);

[omissis]

Vzhledem k následujícím skutečnostem:

- 1 Z písemností ve spise předloženého soudům rozhodujícím ve věci samé vyplývá, že společnost Manitou BF obdržela v roce 2011 dividendy pocházející od dceřiných společností usazených v jiných členských státech Evropské unie než ve Francii. Zařadila je do režimu mateřských společností zakotveného v článcích 145 a 216 obecného daňového zákoníku. V souladu s čl. 216 odst. I odečetla výši těchto dividend od svého čistého zisku, s výjimkou podílu výdajů a nákladů ve výši 5 % z jejich celkové výše. Stížností ze dne 24. prosince 2014 požádala o vrácení části platby korporační daně, které podléhala za zdaňovací období uzavřené v roce 2011, odpovídající opětovnému zahrnutí tohoto podílu, a to z důvodu, že k tomuto opětovnému zahrnutí došlo podle ustanovení právních předpisů porušujících svobodu usazování chráněnou článkem 49 Smlouvy o fungování Evropské unie. Po zamítnutí této stížnosti předložila spor tribunal administratif de Nantes (správní soud v Nantes), který její žalobu postoupil tribunal administratif de Montreuil (správní soud v Montreuil), jenž její žalobu rozsudkem ze dne 26. září 2017 zamítl. Ministr hospodářství, financí a obnovy podal proti rozsudku ze dne 27. května 2021, jímž cour administrative d'appel de Versailles (odvolací správní soud ve Versailles) na základě odvolání společnosti Manitou BF tento rozsudek zrušil a přiznal společnosti vrácení požadovaných částek, kasační opravný prostředek.
- 2 Článek 216 odst. I obecného daňového zákoníku, ve znění použitelném na tento spor, stanoví, že mateřská společnost může od svého celkového čistého zisku odečíst čisté výnosy z podílů, které zakládají nárok na použití režimu mateřských společností a které byly získány v průběhu zdaňovacího období, po odečtení podílu výdajů a nákladů stanoveného jednotně ve výši 5 % z celkového výnosu z podílů, včetně slevy na dani. Podle článku 223 A téhož zákoníku týkajícího se podmínek použití režimu daňové integrace, v tehdy platném znění, platí, že: „Společnost může být jediným plátcem korporační daně vztahující se k hospodářskému výsledku celé skupiny tvořené jí samou a společnostmi, ve kterých drží alespoň 95 % podíl na kapitálu, nepřetržitě po dobu zdaňovacího období, přímo či nepřímo prostřednictvím společností nebo stálých provozoven skupiny [...]. Členy skupiny mohou být pouze společnosti nebo stálé provozovny, které poskytly svůj souhlas a jejichž hospodářské výsledky podléhají korporační dani za podmínek stanovených obecnými právními předpisy nebo v souladu s podmínkami stanovenými v článku 214. [...]“. Podle článku 223B, který definuje

režim daňové integrace, v použitelném znění, platí: „*Celkový hospodářský výsledek je stanoven mateřskou společností jako algebraický součet výsledků všech společností skupiny, stanovených za podmínek vyplývajících z obecných právních předpisů nebo podle podmínek stanovených v článku 214. / Celkový hospodářský výsledek se sníží o podíl výdajů a nákladů vztahující se k výnosům z majetkových podílů, které určitá společnost ve skupině obdržela od společnosti, která je členem skupiny po dobu delší než jedno zdaňovací období, a k výnosům z podílů, které společnost ve skupině obdržela od zprostředkující společnosti, u nichž mateřská společnost prokáže, že pocházejí z výnosů z podílů vyplácených společností, která je členem skupiny po dobu delší než jedno zdaňovací období, a která ještě neodůvodnila opravy provedené na základě tohoto nebo třetího pododstavce [...]*“.

- 3 Článek 49 Smlouvy o fungování Evropské unie stanoví: „*V rámci níže uvedených ustanovení jsou zakázána omezení svobody usazování pro státní příslušníky jednoho členského státu na území jiného členského státu [...]*“.
- 4 V rozsudku ze dne 2. září 2015, Groupe Steria SCA (C-386/14) Soudní dvůr Evropské unie rozhodl, že článek 49 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu týkající se režimu daňové integrace, která mateřské společnosti skupiny společností umožňuje, aby neutralizovala opětovně zahrnutí podílu výdajů a nákladů stanoveného pevnou paušální sazbou 5 % z čisté částky u dividend, které mateřská společnost obdržela od rezidentních společností, které jsou součástí integrace, zatímco uvedená právní úprava jí takovou neutralizaci odpírá ohledně těch dividend, které jí vyplácejí její dceřiné společnosti se sídlem v jiném členském státě a které by objektivně přicházely v úvahu pro volbu zdanění skupiny společností, pokud by byly rezidenty.
- 5 Ministr tvrdí, že se odvolací správní soud dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že společnost Manitou BF mohla na podporu své žádosti o snížení platby korporální daně, které podléhala za zdaňovací období uzavřené v roce 2011, tvrdit, že článek 223 B obecného daňového zákoníku porušuje svobodu usazování, jelikož nestanoví pro mateřskou společnost možnost neutralizovat opětovně zahrnutý podíl výdajů a nákladů ve vztahu k výnosům z podílů pocházejících od dceřiných společností usazených v jiném členském státě Evropské unie než ve Francii, které splňují kritéria způsobilosti pro režim daňové integrace, a to tím, že okolnost, že tato mateřská společnost, i když ve Francii vlastní dceřiné společnosti, které by přicházely v úvahu pro vytvoření integrované daňové skupiny, zde takovou skupinu nevytvořila, vylučuje coby okolnost, která je v tomto ohledu irelevantní.
- 6 Vážnou obtíž při výkladu práva Evropské unie vyvolává otázka, zda článek 49 Smlouvy o fungování Evropské unie brání právním předpisům členského státu upravujícím režim daňové integrace, na jejichž základě může integrující mateřská společnost provést neutralizaci opětovně zahrnutého podílu výdajů a nákladů ve vztahu k dividendám, které obdržela od rezidentních společností zúčastněných na integraci, jakož i - za účelem zohlednění rozsudku Soudního dvora uvedeného

v bodě 4 – ve vztahu k dividendám, které obdržela od dceřiných společností se sídlem v jiném členském státě, které, pokud by byly rezidenty, by objektivně byly způsobilé pro režim integrace na základě volby, ale které nárok na tuto neutralizaci odpírají rezidentní mateřské společnosti, která se navzdory existence kapitálových vazeb s jinými rezidentními entitami umožňujících vytvoření integrované daňové skupiny nerozhodla pro příslušnost k takové skupině, a to jak ve vztahu k dividendám, které jí vyplácejí její rezidentní dceřiné společnosti, tak ve vztahu k dividendám pocházejícím od dceřiných společností usazených v jiných členských státech, které splňují jiná kritéria způsobilosti než je sídlo.

- 7 Tato otázka by proto měla být předložena Soudnímu dvoru Evropské unie podle čl. 267 odst. 1 písm. b) Smlouvy o fungování Evropské unie a do doby, než Soudní dvůr rozhodne, je třeba přerušit řízení o kasačním opravném prostředku ministra hospodářství, financí a obnovy.

ROZHODLA:

Článek 1: Řízení o kasačním opravném prostředku ministra hospodářství, financí a obnovy se přerušuje do doby, než Soudní dvůr Evropské unie rozhodne o otázce, zda článek 49 Smlouvy o fungování Evropské unie brání právním předpisům členského státu upravujícím režim daňové integrace, na jejichž základě může integrující mateřská společnost provést neutralizaci opětovně zahrnutého podílu výdajů a nákladů ve vztahu k dividendám, které obdržela od rezidentních společností zúčastněných na integraci, jakož i - za účelem zohlednění rozsudku Soudního dvora ze dne 2. září 2015, Groupe Steria SCA (C-386/14) – ve vztahu k dividendám, které obdržela od dceřiných společností se sídlem v jiném členském státě, které, pokud by byly rezidenty, by objektivně byly způsobilé pro režim integrace na základě volby, ale které nárok na tuto neutralizaci odpírají rezidentní mateřské společnosti, která se navzdory existence kapitálových vazeb s jinými rezidentními entitami umožňujících vytvoření integrované daňové skupiny nerozhodla pro příslušnost k takové skupině, a to jak ve vztahu k dividendám, které jí vyplácejí její rezidentní dceřiné společnosti, tak ve vztahu k dividendám pocházejícím od dceřiných společností usazených v jiných členských státech, které splňují jiná kritéria způsobilosti než rezidentství.

[omissis] vyhlášeno dne 14. června 2022.

[omissis]